

פרטיכל מט.ג/10

מישיבת ועדת הכנסת שהתקיימה
ביום ג', י"ב בכסלו תשי"א
(21.11.1950) בשעה 8.30 לפ"ה.

י. שפרינצק - יו"ר הכנסת

נ ו כ ח י ם :

חברי הועדה:

- י. הרדי - היו"ר
- פ. אילנית
- ע. אסף (במקום י. שמחוני)
- ד. בר-דב-האי
- י. בן-אהרון (במקום י. בר-יהודה)
- ח. בן-אשר (במקום ע. טיסון)
- ט. בן-עמי
- א. ג'רג'ורה
- א. י. גרינברג
- ש. גורן (במקום ס. גרבוסקי)
- צ. יהודה
- ש. כץ
- י. כסא
- א. מזור
- ס. נורוק
- א. רזיאל-נאור
- א. ציזלינג
- ח. רובין (במקום ס. יערי)
- א. תבורי
- ז. גלוסקא (בזכות דעה מייצגת)

מוזמנים:

- פ. שפי - מטעם משרד המשפטים.
- ס. קרן צבא -
- ס. רוזטי - מזכיר הכנסת
- א. צידון - סגן מזכיר הכנסת.

נ ע ד ר י ם :

- ת. טובי
- י. סרלין
- א. שפטל
- ה. קוק
- נ. ילין-מור (בזכות דעה מייצגת)

1. סדר-היום:
1. תקנון הכנסת.
2. המלצת ועד האגודה הבין-פרלמנטרית ביחס להזמנת הפרלמנט האנגלי.
3. משכורת השופטים.
4. הצעות לסדר-היום במליאת הכנסת.

1. תקנון הכנסת:

פרק י"ב - הוראות לסדר הדיונים:

היו"ר י. הררי:
אני מציע לשנות את שם הפרק ל- "אי-ציות חברי הכנסת" או "אי-ציות ליו"ר הכנסת", כי אין כאן ענין של סדר הנהלת הישיבות.

א. י. גרינברג:
אני מציע לקרוא לפרק "המנהגות חברי הכנסת בשעת הדיונים ומרות היושב-ראש".

ד. בר-רב-האי:
אני מציע: "הוראות כלליות לסדר הדיונים".

ה צ ב ע ה

- בעד הצעת ד. בר-רב-האי - 10
- " י. הררי - 3
- " א. י. גרינברג - 1

ס ח ל י ט י מ

פרק י"ב יקרא בשם: "הוראות כלליות לסדר הדיונים".

היו"ר י. הררי:
לפני שאנו נגשים לדון בסעיף 61 עלינו להחליט על העקרון שחבר כנסת חייב לציית להוראות היושב-ראש בשעת הישיבה.

ס ח ל י ט י מ

בשמן ישיבות הכנסת חייב חבר הכנסת לציית להוראות היושב-ראש.

היו"ר י. הררי:
סעיף 61 אומר: "חבר הכנסת שאינו מדבר לענין הנושא וכן חבר הממשלן בדיבור אף על פי שהיושב ראש הודיע לו שנגמר זמנו - יעיד לו היושב-ראש".

ד. בר-רב-האי:
לדעתי אין הניסוח הזה מתאים. צריך לכתוב: "הממשלן בדיבור אף על פי שהיושב-ראש הפסיק אותו" ולא חשוב מה היא הסבה שגרמה להפסקתו.

א. ציזלינג:
לא כל הערה של היושב-ראש נחשבת להערה. הערה פרושה, כאשר היושב-ראש אומר "אני מעיר". אחרת, היושב-ראש מעיר הערות שונות בדין ובצדק והדבר לא הגיע לידי קונפליקט.

היו"ר י. הררי:
נדמה לי שכאן ערבנו את ענין ההערה ואת הענין שצריך להשמע ליושב-ראש, ולדעתי צריך להפריד בין שני הדברים האלה.

י. הררי:

הייתי אומר שהיו"ר צריך להעיר

לכל מי שאינו מדבר לענין.

י. בן-אהרן:

אני מתנגד לניסוח של חבר שאינו מדבר לענין הנושא. זה דבר יחסי וזה ברשותו של חבר הכנסת. הוא מקבל רשות הדיבור לנושא מסוים והוא מקשר את הענין הזה עם "שלא לענין". הוא בעל-הכית על הזמן שלו. אם הוא אינו מדבר לענין הוא יזיק לענין שהוא בא לדבר עליו. אין זה ענין של הפרת סדר אלא הפרת נוהג ואינני חושב שהיו"ר צריך להתערב בזה. אני חושב שאי אפשר להתערב אם חבר כנסת מביא או אינו מביא את הנושא שבשכילו קבל את הזמן. ההנחה שלי היא, שהשופט היחיד על חבר הכנסת הוא הנוחר שלו, ואם אינו מדבר לענין, הוא רק מזיק לו.

י. שפרינצק יו"ר הכנסת:

אתה אומר שאם אינו מדבר לענין הוא מזיק לענין. לשם מה יש יו"ר? היו"ר מנהל את הישיבה, ובכל המדריכים הפרלמנטריים של כל הפרלמנטים נאמר שתפקידו העיקרי של היו"ר הוא, לדאוג שידברו לענין. פתאם אתה רוצה ליצוב נוהג אחר. אינני מתנגד לכל מיני מהפכות, אבל תקרא לזה מהפכה.

היו"ר אינו צריך להיות קצר תפיסה והוא צריך להבין אם הענין שמדבר עליו חבר הכנסת מתקשר לענין או לא, אם כי זה תפקיד קשה מאוד ולא תמיד מנין היו"ר על מה מדובר.

א. מבורי:

בעקבות דבריו של יו"ר הכנסת ברצוני להעיר שהדבר הזה עומד בסתירה לעצם ענין התקנון. אם כל אחד הוא בעל בית על זמנו, הרי באופן תאורטי אפשר להניח שכל אחד קובע את סדר-היום; מדברים על קיצוב - הוא ידבר על קוריאה. זה משנה את כל הסדר הדיונים, ייתכן, שהכר הכנסת בן-אהרן התכוון אולי לאיזו הוראה פנימית או בקשה ליו"ר, שהוא יידע לא להקפיד אם יש חבר המרחיב את היריעה. אבל, לקבוע שכל אחד יהיה בעל בית על זמנו, אם עושים זאת - אין לנו צורך בתקנון.

פ. אילנית:

כאן יש להבדיל בין שני דברים. כאשר יש דיון כללי, ללא כל ספק שהיושב-ראש אינו יכול להתערב. אם יש דיון כללי על קצוב, הנושא יכול לחשוב שבגלל סדיניות החוץ שלנו מצב האספקה הוא קרוע ויש צורך בקצוב. ליושב-ראש יש אפשרות להתערב רק עם הנושא פוגע בסדרי הכנסת. לכן אני מציע לכתוב כאן "לא מדבר לענין הנושא".

א. ציזלינג:

את הקטע הזה צריך להוציא מפה. צריך לכתוב זאת בפרק הדן על אופן קבלת רשות הדיבור. זה שייך לסדר הדיון ובסדר הדיון יש להבחין בין ויכוח כללי, שהוא חפשי ובו לא יכולה להיות התערבות. כמובן שתמיד אפשר לנצל זאת לרעה, אבל במקרים כאלה לא עוזר התקנון. אני מציע להצטט הבחנה בין דיון כללי ובין הצעות לסדר-היום.

א. י. גרינברג:

אני מציע לנסח את הסעיף כדלקמן:
חבר כנסת צריך לציית לי ושב-ראש על הערתו
שאינו מדבר על הנושא, ~~במקב~~ על הודעתו שנגמר זמנו.

ד. בר-רב-האי:

שום תקנון לא יציל את היושב-ראש מן
ההכרח להשתמש בשקול דעתו. תארו לכם
מהלך ישיבה שכל אחד ידבר על מה שהוא רוצה. צריך לכתוב "חבר מדבר על הנושא
ונשמע להוראות היושב-ראש" ולתת לזה את הפרוש הליברלי והרחב ביותר - ובזה
יפסוק היושב-ראש. ומקומו של הסעיף הזה הוא כאן, בפרק זה, המרכז את כל
סמכויות היושב-ראש. אני מסכים שכאן שפרק זה נפריד בין ענין הדבור לנושא
ובין ענין אי-ציות לי ושב-ראש, אבל אין זה טוב להעביר את כל הענין הזה לפרק
אחר.

צ. יהודה:

אם לא יהיה מוגדר בפרוש שהיושב-ראש
רשאי להפסיק חבר כנסת שאינו מדבר לענין,
אנו עלולים להגיע לידי אכסורד, כל חבר יחליט שענין מסוים הוא החשוב וידבר
עליו במקום על הענין הנידון. הסכנה השניה היא, שאם יוחלט שמוח לדבר לא
לענין, ידרשו, בכל פעם שידונו על הקצבת זמן לדיון, 12 שעות ויותר, כי אפשר
בזמן הזה לדבר על כל דבר העולה על הדעת.

מ. רוזטי - מזכיר הכנסת:

המומחה הגדול ביותר בפרלמנטריזם בעולם
כתב פעם שהמבחן של הפרלמנטריזם הוא, שאדם
יכול לדעת, בכל רגע שהוא נכנס לפרלמנט, לפי דבריו של הנואם, מה הוא הנושא
שעליו דנים. באנגליה רשאי כל חבר לשאול *What is the motion before the House?*
כדי להתזיר את הבית לנושא.

באנגליה, אם חבר אינו מדבר לענין, אומר
לו היושב-ראש: "אני סבור שהנואם אינו מדבר אל הנושא" ונותן לנוואם את האפשרות
להסביר שהוא כן מדבר לנושא - והיושב-ראש הוא הקובע.

א. רזיאל-נאור:

עלי לומר, ראשית, שאני באה להרחיב את
סמכויותיו של היושב-ראש, ושהן צריכות
לחול לא רק על חברי הכנסת, אלא גם על חברי הממשלה, כי על-פי-רוב חברי הכנסת
משתדלים להשאר בחחומי הנושא, כי הם מעונינים להגיע להחלטה, בו בזמן שהממשלה
מעונינת לעחים קרובות לא לענות לענין וכן במקום זה היא מטפלת קצת במחוככים.
דוגמאות יש מהעבר הקרוב.

לכן, אני חושבת, שהפרק הזה יכול גם את
הממשלה, או שהמנסחים ימצאו דרך נאותה לנסח זאת. זהו ענין של השכל הישר.
אם מישהו ירצה לדבר על מצב הכריאות ויתלה את זה בקוראנה, הוא יסול לומר,
שמכיון ששלחו רפואות לקוריאנה אין תרופות ויש מחלות. זה תלוי רק בשקול דעת.

לעתיים היושב-ראש עומד על ראשו של מציע

הצעה ודורש ממנו את ההצעה. חבר יכול להתחיל מההנמקה ולהגיע להצעה לבסוף;
כל אדם בונה את משפטיו וחושב את מחשבותיו בדרכו שלו. נוסף על זה, עלי לחזור
על דבר שאמרתי כבר פעם, שיש מקרים שהיושב-ראש שמנהל את הישיבה מרבה בהערות
על כל דבר שאומר הנואם. גם על זה צריך לחשוב כאשר באים לדבר על הזכויות,
מתי צריך להפסיק ומתי לא להפסיק.

היו"ר י. הררי:

פה יש שתי חפיסות ברורות: אם הקובע אח
נוהג הכיח זהו הזמן שניתן לחבר או שהיושב
ראש יכול להעיר על שאין מדברים לנוא. לא יכול להיות כל ספק שתפקיד היושב
ראש, על-כל-פנים אחד התפקידים הראשונים שלו, הוא להשגיח שהכית אפא יעסוק
בבעיה שבה דנים. ליושב-ראש ניסנו כל-כך הרבה סמכויות: לח לייט מי ידבר
קודם ומי ידבר אחר-כך ועוד. הפרלמנטריזם הוא כזה שאני יכול לקום ולומר
בשעת דיון על חוק, שהחוק אינו טוב, ושר המשפטים יקום אחרי רגיד שאין
ממש לדברי ופי נפתח - זהו הנוהג הפרלמנטרי. יש כל מיני אי-נעימויות ואחת
האי-נעימויות היא שהיושב-ראש קובע שזה לא לנושא. היושב-ראש צריך להיות
פיקח, גמיש, אובייקטיבי מאד, אבל הסמכות הזאת מוכרחת להנתן לו. לא ייתכן
שהסמכות חנתן לחבר ולא ליושב-ראש. לא ייתכן שחבר יקום בזמן הדיון על
הקצוב וידבר על נושא אחר. אם בדיון כללי חבר כנסת מקבל 20 רגע ומסיים
את דבריו בנושא הנידון ב-12 רגע, עליו להפסיק ולא להשתמש ב-8 הרגעים
הנותרים לדבר על דברים אחרים.

לדעתי עלינו להצביע תחילה אם אנו כוללים
בחקנון את ההוראה שהיושב-ראש רשאי להפסיק את הנאום כאם אינו מדבר לענין.

מ ח ל י ט י ם

א. חבר כנסת צריך לדבר לענין הנידון.

ב. יו"ר הישיבה רשאי להפסיק את הנאום
במרה שאינו מדבר לענין.
אין מפרידים בין דיון כללי לדיון אחר.

היו"ר י. הררי:

עלינו לברר אם יש איזה ספק שהכללים האלה
חלים גם על חברי הממשלה.

מ ח ל י ט י ם

הכללים הנ"ל חלים גם על
חברי הממשלה.

א. רזואל-נאור:

חברי הממשלה צריכים לדעת שזה חל עליהם.

א. תבורי:

אסור לנו בכלל לדון על המשלה. יש רק חבר כנסת וברור
זה חל עליהם.

ח. רובין:

באיזו מידה חלה הוראה זו על חברי ממשלה שאינם חברי
כנסת? לפי התחלטה שבחקבלה יש להם כל הזכויות של
חברי כנסת, אבל אין להם כל חובות - יוצא שהם יכולים לדבר לא לענין.

היו"ר י. הררי:

העיקרון הוא שכל מי שמדבר בכנסת - וההנחה היא שמדבר
מי שיש לו רשות לדבר - צריך לדבר לענין והיושב-ראש
צריך להעיר לו אם אינו עושה כך.

אנן מציע שבתאם לעקרונות הללו, יכין לנו משרד המשפטים
ניסוח מתאים ויביא לנו זאח לישיבה הבאה, שבק תוכח כבר על מלים וניסוחים.

אנו עוברים לסעיף ב' של סדר-היום: המלצת ועד האגודה
הבין-פרלמנטרית ביחס להזמנת הפרלמנט האנגלי.

2. המלצת ועד האגודה הבין-פרלמנטרית ביחס להזמנת הפרלמנט האנגלי:

היו"ר י. הררי:

כידוע לכם, בית הלורדים הזמין משלחת של הכנסת, והנימוס - כך אנו סבורים - דורש שנזמין משלחת גומלין. הועד של האגוד הבין פרלמנטרי דן בנושא זה והחליט:

- א. שועדת הכנסת תחליט בענין זה;
- ב. להמליץ בפני ועדת הכנסת להזמין משלחת, לפי מחכונת דומה למשלחת שלנו, ולפי אותם הנסאים הטכניים, ז.א. שהוצאות הנסיעה עליהם והוצאות השהיה כאן - עלינו. להזמין משלחת כזאת מהפרלמנט ומבית הלורדים, שחיה מורכבת מאותו מספר אנשים - 7 ואם ירצו 9 יודיעו לנו. בענין זה כבר פנו מהצירות ושאלו אם אנחנו חושבים להזמין משלחת כזאת - כפי שהם סבורים שבודאי נעשה - להם רצוי שההזמנה תהיה בין 7 ל-20 כינואר. כמובן, שאם אין רוצים להזמין, התאריך אינו חשוב. אבל אם רוצים - רצוי שזה יהיה בתאריך הזה. אני מביא את הדבר הזה בפני ועדת הכנסת ומוכן לשמוע את דעה חברי ועדת הכנסת בענין זה.

פ. אילניח:

הסיעה שלנו, בשעתו, כאשר נתקבלה ההזמנה מהפרלמנט האנגלי, הביעה את דעתה שהיא אינה רואה בעין יפה את זה שדוקא מהפרלמנט האנגלי באה אלינו ההזמנה הראשונה, ואנחנו ממשיכים להיות סבורים שאותו הדין חל גם על הפרלמנט הראשון שאנחנו מזמינים אותו. כמובן, שחטא גורר חטא ועבירה גוררת עבירה - קודם נתנו את עצמנו להזמין כראשונים, ועכשו כבר הנמוס מחייב. אבל, אם אין דנים על הנימוס, אלא הצד הפוליטי של הבעיה, אנחנו סבורים שיש בכך פגם ואנחנו עומדים על דעתנו שעמדנו עליה אז.

בהזדמנות זו ברצוני להזכיר לחברי ועדת הכנסת, שאמרנו אז שיש להראות איניציאטיבה לפעול להזמנת פרלמנט מצ'כיה - ואינני יודעת אם נעשה משהו בכוון זה. אנחנו סבורים, שכאשר אנחנו הולכים עכשו להיות יוזמים, עלינו להזמין את הפרלמנט הצ'כי; העם הזה עשה רבות בשבילנו בחקופה שהיינו כמצור בניגוד לפרלמנט הבריטי או לממשלה הבריטית.

אז הצענו את ההצעה הזו ואנחנו עומדים על הצעה זו. אם מישהו מציע שנזמין את בריט-המועצות - שיציע.

היו"ר י. הררי:

אם הבנתי היטב את דבריך - אינך מתנגדת להזמנת נימוס, אלא כד בכד את מציעה להזמין מדינה אחרת.

פ. אילניח: מבחינת נימוסין - צריך להזמין; מבחינת פוליטית - אנחנו מחננדים לכך.

א. י. גרינברג:

האם את יודעת שהפרלמנט הצ'כי עשב את האגוד הבין-פרלמנטרי העולמי?

פ. אילניח: אני מציעה שלא האגוד הבין-פרלמנטרי יזמין אותם, אלא הכנסת.

ד. בר-רב-האי:

כנראה שההנחה של חברת הכנסת אילנית, שעבירה גוררת עבירה - היא נכונה; אבל, היא קודם כל נכונה ביחס אליהם. ברגע שנענייתם להזמנת הפרלמנט הבריטי, שעשייתם את העבירה, גוררתם עבירה שניה - הזמנת גומלין, ונדמה לי שכל הויכוח במקרה זה הוא מיותר. אישמאחנו אינו אשם בכך שהפרלמנט הראשון שהזמין אותנו היה הפרלמנט הבריטי. אני מניח שלו ההזמנה הראשונה הייתה באה מצ'כיה או ממוסקבה, הייתי מצביע כעד קבלת ההזמנה, כמו במקרה של ההזמנה האנגלית. זאת היא עובדה היסטורית שאי-אפשר למנוע אותה. ברור שגם הזמנת הגומלין היא הראשונה לפי אותה הכתובת שהזמינה אותנו ראשונה.

לי נדמה שחוץ מרצוף, דרך אגב לעשות הפגנה פוליטית מסוימת - אין טעם לויכוח הזה. עבור שחבר הכנסת בן-אהרון, שהיה חבר המשלחת - חייב להם ואני בטוח שהוא יסכים לכך. אינני מתנגד להזמנת משלחות מפללמנטים אחרים ואבלה ברצון עם משלחת ממוסקבה, אם תוא. אבל, זאת היא בעיה אחרת ואינני רואה מדוע יש לנו לקשור שני סוסים, שהאחד הולך מערבה והשניה מזרחה, ביחד. מדברים עכשו על אנגליה - הם הזמנו אותנו, נדבר עליהם. אשר לתאריך - יו"ר הכנסת יגיד את התאריך מתאים או אינו מתאים. לגבי דידי אין שום הפרש אם הם יבואו ב-8 לחודש או ב-15 בו. עלינו לחל ליט בחיוב ולדאוג לכך שהדבר יעשה בצורה המתאימה לכבוד המדינה.

א. תבורי:

חוץ מהפורמולה והעניין של נמוסין, יש גם עניין של תוכן. אנחנו צריכים בשמחה להענות להזמנה זאת ולהזמין אותם, משום שאנחנו פרלמנט של רפובליקה דמוקרטית וכל כל משטר פרלמנטרי דמוקרטי קרוב לנו. אנחנו צריכים להיות שמחים להזמנת גומלין. עלינו להדק את הקשרים עם כל העולם המושחת על אפאפאא אשיות של רפובליקה דמוקרטית, מלבד הצב הפורמלי שיש בדבר,

מ. נוחק:

ראשית כל עלינו לדעת שאנו מדברים על דבר בקור גומלין ואיננו צריכים לקחת היוזמה לחמין פרלמנטים אחרים. ועוד: הפרוצדורה באה דרך האגוד הביין פרלמנטרי העולמי וצדק חברינו גרינברג שאמר שבכלל אי-אפשר להזמין את צ'כיה משום שבירת המועצות, צ'כיה, רומניה והונגריה אינם חברים של האגוד הביין-פרלמנטרי. (י. הררי: הם חברים, אבל אינם באים לישיבות). ראש האגוד הביין-פרלמנטרי לורד טנסנגייט ואשתו אמרו לי, שהם מחכים להזמנה מצדנו. אם לא נזמין אותם עכשו לבקור גומלין, אנו עוברים על חוקי הנמוס בעולם, וזה לא יתכן בשבילנו.

צ. יהודה:

עלינו להכדיל בין שני דברים. אם להיות יוזמים של הזמנה לפרלמנטים אחרים - אין זה מוכרח להיות בישיבה זו. הייתי מבין לו חברת הכנסת רזיאל-נאור הייתה אומרת את הדברים שאמרה חברת הכנסת מסיעת מפ"ם. ב"כ סיעת חרות כאמת לא נענו אז להזמנה ויש הגיון בדבריהם אם יאמרו שאין להזמין עכשו. (פ. אילנית: כאשר יבואו הנה, לא נמסור לכם את הזכות היחידה לקבל אותם בשם הכנסת. אין להם זכות יחידה על הכנסת בשום מקום). אני התכונתי לצד המוסרי של הנמוסים. מי שבעצמו אינו מקבל ומתנגד, מוצדק בשעה שאינו רוצה להיות נמוסי באופן הדדי. אבל מי שבעצמו מקבל ואחר-כך מתנגד לנמוס - זו בעיה יותר קשה.

אני חושב שזוהי חוכחנו ועל-אחת כמה וכמה שהם כבר העירו לנו על כך - איננו צריכים לתכות להערות. אבל, אם אפילו אחרנו, עלינו לעשות זאת, ולהתאים במידת האפשר את הזמן הנות להם.

ש. כ'ץ:

באותו הזמן שלסחות של קוריאנה יש קשיים במלחמה, שולחת אנגליה טנקים, מהמוכרחים שלפני למצרים, ולא לשם הגנת נקודה זו. אנחנו יודעים לשט מה. זה מסמל את היחס האמיתי של אנגליה אלינו ואין צורך גם להרחיב את הדיבור.

ועדת הכנסת בזמנו עשתה את השגיאה הראשונה, ועכשו, אוחם האנשים שהמלהכו או מההזמנה מרגישים את עצמם נאלצים להחזיר נימוס לפרלמנט הבריטי. לא כדאי להרכות בדבורים, אך בכל זאת צריך מקבל את הנמוק שצריכים להיות מנומסים; אבל, אין זאת אומרת שמוכרחים להזמין אותם מיד; האנשים שחזרו מאנגליה כמעט ולא קררו את רגליהם ואפשר לחכות עוד קצת. האנגלים שקבלו הזמנה מאתנו בזמנו, לעזוב את הארץ, חיכו 30 שנה, והם יכולים לחכות עוד קצת.

אני מציע שועדת הכנסת תדון בהצעה זאת בעוד

12 חודש.

היו"ר י. הררי:

מלבד העניין הזה של כקור גומלין - ואפשר אפילו להניח שאלה שהחליטו על ביקור לשם, ממילא כבר החליטו שפעם נצטרך להזמין אותם והחלטה עומדת בתקפה גם עכשו - ישנו עוד נימוק אחד ששמענו, שאנגליה עושה זאת בכדי להסתיר את ההרגשות שלה כלפינו. ביד אחת היא נותנת לטיפה וכיד השניה היא נותנת מכות. אם נקבל את הנמוק הזה - הפרוצס הוא הפוך, שאנחנו מזמינים אותם. אינני רואה מה רע בזה שאנחנו נרדים אותם - כפי שאומרים שהם מרדימים את הרגשות שלנו - ושנמין אותם כאלו הם ידידים גדולים שלנו. הנסיון מראה שאף פעם לא הפסדנו מזה שאנשים בקרו אצלנו - או שנשארו אצלנו או שבפכו לידידים. זו אינה הזמנה של ממשלה, זו הזמנה בלתי רשמית של אנשים פרטיים די חשובים. נראה לי שזאת צורה יפה. והבעיה, אם יש סכוי איזה שהוא שלא ישלחו טנקים למצרים - הררי בודאי שלא על-ידי זה שתמיד מהיה ברוגז, כי אם על-ידי זה שננסה להסביר להם. עשינו נסיונות באנגליה ולא יזיק אם נמשיך בנסיונות אלה, ואין טעם לדחות זאת לעוד 12 חודש.

אשר לתאריך: אם כבר נחליט להזמין - אינני רואה מה נעשה על-ידי כך שלא נזמין אותם דוקא בינואר.

אשר להזמנת פרלמנטים אחרים - אני מאד בעד הזמנה כזאת, אבל אין זה עומד כרגע לדיון. אני מוכן שועדת הכנסת תדון בדבר הזה ואינני רואה את הקשר ההדוק בין שני הדברים.

י. שפרינצק - יו"ר הכנסת: איננו דנים עכשו על הזמנת מישהו. לו עמדה שאלה להזמין את אנשליה או לא - לא היינו דנים עליה כרגע.

שנית, אמרו כאן: עבירה גוררת עבירה. את העבירה לא אנחנו עשינו. אנחנו הוזמנו. עכשו עלינו להחליט אם אנחנו נזמין הזמנת גומלין, כיון ששם מחכים להזמנה כזאת. היה זה אבסורד עכשו לדון על יוזמה להזמין. מה פחאום היינו מזמינים את הגויים? האם כדי להראות להם את יכולתנו ואת כשרונותינו? חברת הכנסת אילנית אמרה שצריך להזמין את הפרלמנט הצ'כי. אני קובע שתמיד יהיה לנו נעים לראות את נציגי צ'כיה בכנסת, ופאסן בהזדמנות אחרת נזמין אותם. שצריך עכשו להזמין - לית מאן דדפליג. ואם ידובר על הזמנה הררי לא רק על צ'כיה, אלא על כולם. כדי להזמין צ'כיה אבל להיות טיבה. אני יכול להניח, שכאשר נזכה לישיבת הפתיחה של הכנסת השניה, תבוא אצפא הצעה להזמין, ונדון בה. אני מבטיח לכם שצ'כיה תוזמן פה אחד. ברצוני לומר לכם שאין כלל להעלות על העפה שמישהו יתנגד להזמנת צ'כיה. אם תגיע השעה לדון בהזמנת פרלמנטים - נזמין את כל הפרלמנטים. אנו היינו אזלי הפרלמנט העשירי שהוזמן על-ידי הפרלמנט הבריטי במשך השנה. אני חוזר ואומר שאיננו עוסקים עכשו ביוזמה של הזמנה, אלא בהזמנת גומלין.

ה צ ב ע ה

בעד הצעת ש. כץ לדחות את הדיון ל-12 חודש - מיעוט
נ ג ד - ר ו ב

הצעת ש. כץ נדחתה.

בעד ההזמנה עכשו - 12
נ ג ד - 3

מ ח ל י ט י מ

לקבל את המלצת ועד האגודה הבין
פרלמנטרית ביחס להזמנת הפרלמנט
האנגליק ולהזמין משלחת מטעם הפרל-
מנט הבריטי ובית הלורדים לבקור
גומלין בישראל.

היו"ר י. הררי:

מכיון שהוחלט שמזמינים משלחת, עלינו גם
לקבוע ועדת הארחה שתטפל בהם. אנו יכולים
להחליט בשאלה זו מיד או לדחות את ההחלטה לישיבה הבאה. יש אפשרות שועד
האגוד הבין-פרלמנטרי יהווה את ועדת הארחה וישנה אפשרות למסור זאת לנשיאות,
יחד עם ועד האגוד הבין-פרלמנטרי.

ש. כ"ץ:

אני מבקש לדחות את ההחלטה בשאלה זו לישיבה
הבאה, כדי שאוכל להתייעץ עם סיעתי.

מ ח ל י ט י מ

לדחות את הדיון על הרכב ועדת
הארחה לישיבה הבאה.

3. משכורת השופטים:

היו"ר י. הררי:

אנו החלטנו את אשר החלטנו ביחס למשכורת
השופטים והעברנו את החלטנו למליאה בתור
החלטה עם הסתייגויות. נדמה שלא נתנו אז את דעתנו על כך שאם הכנסת תרצה
קריאה ראשונה על ההחלטה הזו, היא רשאית לקיים קריאה ראשונה. זוהי זכותה
של הכנסת. אני מבקש מכם רשות להגיד, בשעה שאמסור את ההחלטה בשם הועדה,
שהכנסת צריכה להחליט אם היא רוצה דיון כללי או אם היא מסתפקת בדיון לפי
הסתייגויות.

ד. בר-רב-האי:

יו"ר הועדה רוצה לעשות בדיוק מה שהועדה רצתה
למנוע. אני עומד על זה שההחלטה תוכא בצורת
החלטה וכל אחד מהמסתייגים יקבל 5 דקות להנמקת הסתייגותו. אחרת, נחבל קשה
בעצם העניין.

ח. רובין:
לא השתתפתי בוועדת הכנסת בדיון לגופו של ענין וגם עכשיו לא אעסוק בדיון לגופו של ענין ישנן שאלות שאפשר בהן לנהוג כפי שנראה ברגע הנכון למתאים. הענין של קריאה ראשונה, שניה ושלישית אינו נמצא בידיו של חבר הכנסת בד-בב-האי - הוא נמצא בידי כולם. לכן, הענין של משכורת השופטים צריך לעבור לקריאה ראשונה כרגיל. מלבד אם הכנסת כולה, בכל מאה אחוזיה תחליט שהיא מותרת על הקריאה הראשונה. אינני רואה מדוע דוקא בענין משכורת השופטים יש לדרוש קריאה ראשונה, אבל יש לשמור על הנוהג הקיים, ואין כל הבדל בין החלטות וחוקים.

י. כסה:
אתה לא היית פה כאשר שר הטשטשים הרצה בפנינו על המצב ואנחנו החלטנו כך מפני ששוכנענו שעצם הדיון בכנסת עלול להכניס את המדינה למצב קשה מאוד, לרגלי תגובת השופטים על עצם הדיון. לכן אמרנו שאין זה דבר רגיל. הכנסת נתבעת למסור לוועדת הכנסת יפוי כח להחליט על משכורת השופטים.

ש. כץ:
אינני רוצה להכנס לגופו של ענין, אבל ברור לי שאיננו יכולים להחליט כאן על דיון בנוהג ובתקנון. חבר הכנסת בד-בב-האי אמר שהענין עדין - יש הבנה ענינים עדינים ובכל זאת מוכרחים לדון בהם. אין אנו יכולים להביא למליאה בפעם הראשונה דבר ולהביאו בצורה של קריאה שלישית. ייתכן שבכנסת יימצא הסכם כללי שלא יהיה דיון, אבל את זכותה זאת של הכנסת אי אפשר לשלול ואף לא לדון עליה.

היו"ר י. הררי:
אין כל ספק שהנוהג היה תמיד שנכל ענין המובא לכנסת - הכנסת מחליטה אם היא רוצה קריאה ראשונה. אני הייתי מבקש סמכות מאת הוועדה להודיע לכנסת שמשאלתה של ועדת הכנסת היא, שלא יהיה דיון על נושא כזה, אבל ברגע שימצא חבר אחד שירצה דיון - אין לנו כל סמכות למנוע זאת. אפשר לפנות לכל הסיעות - אם פן הענינה - טוב, ואם לא - לא.

י. שפרינצק: - יו"ר הכנסת:
אולי תסבירו לי מה ההבדל בין דיון כללי ובין הסתייגויות. ההסתייגויות הן לפעמים יותר חמורות מאשר הדיון הכללי. אני רק אומר שהיה רצוי שלא תהיינה הסתייגויות גם כן.

פ. אילנית:
יש פה שאלה פרוצדוראלית רגילה. אני סבורה שהדבר הזה צריך לבוא לדיון כללי ואין להחליט שוועדת הכנסת פונה לסיעות.

היו"ר י. הררי:
אנחנו הבאנו את זה לכנסת בצורת החלטה עם הסתייגויות ולא נתנו את דעתנו על שאלה זו. דרוש איזה הסבר מטעם הוועדה מדוע הכנסת את זה בצורת הסתייגויות. עלינו להגיד שעל אף בעובדה שיש הסתייגויות הכנסת רשאית לדון על זה באופן רחב, אבל ועדת הכנסת סבורה שמוטב לדון על זה בצורת הסתייגויות. נדמה לי, שאם אומר את זה, אני מפרש נכון את משאלתה של ועדת הכנסת, מבלי שתהיה לי רשות לדרוש זאת.

י. בן-אהרון: ישנה שאלה עקרונית בענין קביעת משכרות. את זאת אנחנו רוצים להעלות. אין לנו ענין לפגוע בשאלת משכורת השופטים, אלא אנו מתנגדים לכך שהמשלה תבחר לעצמה מדי פעם בפעם שטח של עובדים בלתי-נוחים לה ותעביר לכנסת לקבוע את משכורתם.

מ ה ל י ט י ם

באם הכנסת תרצה בקריאה ראשונה על החלטת ועדת הכנסת בענין משכורת השופטים - תתקיים קריאה ראשונה.

4. הצעות לסדר-היום במליאת הכנסת:

י. שפרינצק - יו"ר הכנסת: ראשית, ברצוני להסביר מדוע לא הודעתי בכנסת על הכנס פרקים אחדים של התקנון לתקופת. יש לי כמה הרהורים בנוגע לפרקים אלה וברצוני לומר אותם כאן. אני מעיר את הערותי אלה לטובת הכנסת ולא לטובת היושב-ראש. ישנן שלוש פרשיות:

א אם דורשים דיון דחוף על הצעה לסדר-היום. נאמר כאן, שאם הנשיאות דוחה את הדחיפות, יכול בעל ההצעה לערער בפני ועדת הכנסת. אני חרד מאד לפרוצדורה זו, כיון ש-99% של ההצעות לסדר היום מלוות בקשה לדיון דחוף, ואם הערעורים על דחית הנשיאות יועברו לוועדת הכנסת שישבת רק פעם בשבוע, תצטברנה ההצעות האלה ולא ימצא להן פתרון. יצא שהנשיאות תמצא במאבק מתמיד עם בעלי ההצעות בוועדת הכנסת. בענין זה אני מציע שתי הגבלות: 1. אם ההצעה אינה מלווה במספר מסוים של חתימות, אין הנשיאות מחוייבת לדון על דחיפותה. 2. שהנשיאות, היושב-ראש והסגנים יהיו הקובעים, מבלי כל זכות ערעור. אך באם דורשים זכות ערעור הייתי מציע לא את ועדת הכנסת, שהיא גוף גדול, אלא ועדת פרושים. שם דנים לעצם הענין.

ב מקרה של הכנסת הצעות לסדר היום, על ידי כמה סיעות, על אותו ענין. נניח, ענין המעכרות, שארבע סיעות הכניסו הצעות לסדר-היום לגביו. כל אחד מהמציעים דורש רשות הדיבור והענין הופך לדיון כללי. כאן מוכרחה להיות איזו שהיא הגבלה. בהצעות לסדר-היום אפשר להציע לדון בדבר, להעביר לוועדה או לעבור לסדר-היום. אבל עצם הנמקת ההצעה על-ידי 4 או 5 סיעות קובעת את יחסן לענין והדיון הופך לדיון כללי.

ג האם תאוצאאשא הישיבה העשירית

המוקדשת להצעות חברי הכנסת, מוקדשת לעצם הצגת ההצעות או לדיון בהצעות?

מ. נורוק: אצלנו רוב ההצעות לסדר-היום הן אינטרפלציות, ולכן צריך להפריד בין שאילתה ובין הצעה לסדר-היום. אצלנו רוב העניינים אינם הצעות לסדר-היום אלא רק שאילתות. אי-אפשר לדרוש מספר גדול של חתימות, כי לגבי הסיעות הקטנות, הרי זו סתימת פיהם (י. שפרינצק: החתימות הן רק לגבי הדחיפות שבענין, לא לגבי ההצעה עצמה).

ד. בר-רב-האי:

ברצוני להסביר כיצד ראיתי את הדברים בוועדת המשנה. אתחיל מהחלק השלישי של דברי יו"ר הכנסת. הכונה הייתה לישיבה דו-שבועית המוקדשת להצעות לסדר-היום של חברי הכנסת. יו"ר הכנסת, או הנשיאות, מקבלים את ההצעות כפי שהוצעו ומעמידים אותן, אם לא פסלו אותן, לפי תוכנן וסי דורך בישיבה העשירית. בישיבה העשירית מתקיימת דיון, ראשית לעצם רצונה של הכנסת להכניס את הסעיף **אאאא** לסדר-היום או לדחות אותו. סעיף 38(ב) קובע שהיושב-ראש והסגנים יקבעו את ההצעות בהתחשב עם הסדר בו הוגשו. אם הוחלט להעמיד לסדר-היום, יו"ר הכנסת יודע שיש שאלה כזאת שאושרה וברור שהוא יתחשב עם הסדר הכרונולוגי. ישנם פרלמנטים בהם מקובל שאם עובר מושב ולא מגיעה תורה של הצעה מסוימת, היא בטלה, ועל החבר להציעה מחדש.

בענין השני - הצעות דומות לסדר-היום.

בענין המעברות היו 4 הצעות שכמעט הזדהו; הופיעו 5 אנשים שהאשימו ואחר כך בא אחד ולא יכול היה לענות על כל האשמות. גם פה צריך לתת ליושב-ראש/להגיע למציע הצעה שכבר הוגשה **אאאא** הצעה כזאת וזדונו בנושא הזה. כאן דרושה גמישות רבה, כי כל סיעה יכולה לתת להצעתה צורה אחרת. העקרון צריך להיות: כל הקודם זוכה.

עכשו לענין הדחיפות - בוועדת המשנה ראיתי

זאת כזכותו המוחלטת של היושב-ראש לקבוע אם יש הגיון בדרישה לדחיפות או אם אין. דרישה לדחיפות בדיון פרנשה שדחית הדיון מחבלת בעצם הענין. לפנינו עמדה האלטרנטיבה של מספר חתימות ואמרנו שיותר טוב לתת ליו"ר לקבוע נגד הצעה של חבר אחד, מאשר לתת לו שקול דעת נגד 20 חברים. חתימות של מספר חברים משפיעות באופן פסיכולוגי. אני הצעתי שבמקרה שהיושב-ראש אינו רואה את הדחיפות שבענין **אאא** והחבר מערער הוא מעביר את זה לוועדת הכנסת ושם, בפרוצדורה קצרה היו"ר מסביר את סרובו ווועדת הכנסת מחליטה אם זה דחוף או לא דחוף. (יו"ר הכנסת י. שפרינצק: אם יש זכות ערעור אני מסתפק ב-10 חתימות, אם אין - ב-20 חתימות). יותר לך להגיד לחבר בודד שאינך רואה דחיפות בזמן מאשר ל-10 חברים. ועדת הכנסת מורכבת מכל סיעות הכנסת והחלטתה היא סופית. אפשר להוסיף שבועדת הכנסת יקבלו רשות הדיבור רק המציע ויו"ר הכנסת והוועדה מחליטה. אם ועדת הכנסת מחליטה זה מחקבל באותו המושב השבועי.

מה שמציע עכשו היושב-ראש/אלו הן שתי הגבלות:

כל זמן שאין מספר חתימות, אינך חייב להחליט על דחיפות הענין. אם יש המספר הזה, אין זה מחייב עדיין לקבל את ההצעה. בענין זה אינני יכול להגיד דבר כשם ועדת המשנה.

לגבי ועדת הפרושים יש לי הסוסים. ועדת

הפרושים, לפי אופיה **אאאאאא** והרכבה קובעת לענין של נקודת השקפה לגליסטית משפטית. דחיפות או לא דחיפות, נקבעים על-ידי גורמים פוליטיים. בוועדת הכנסת ישנם כל אלה - בוועדת הפרושים הם אינם. יש לי הסוס רב אם זה יכול לבוא בפני ועדת הפרושים.

ה. רובין:

יש כאן 3 בעיות: שאלת הדחיפות, שאלת הנושא הדומה והישיבה העשירית. ברצוני להתחיל בהערה

לדברי הרב בורוק שיש להבדיל בין שאילתות והצעות לסדר-היום. אני בטוח שלו הממשלה הייתה נוהגת, כמו שהיה צריך לנהוג, בקשר לשאילתות, היה כל ענין ההצעות לסדר-היום יורד. אני יודע שלא אקבל תשובה לשאילתה ועל כן אני מעלה את הענין בצורת הצעה לסדר-היום.

עכשו לגופו של ענין, בענין הדחיפות: לי זה

נראה כדבר קל באופן יחסי. אני חושב שכלסיעה חייבת לשקול מה דחוף ומה לא דחוף, לללן אני בעד הדעה ש-10 חתימות מחייבות סיעה לשקול יותר גדול. אני מבטיח לכם שאפשר יהיה לקבל חתימה באם החבר החותם יהיה משוכנע שאמנם יש צורך בדחיפות. יש כאן גם שאלה של עזרה הדדית.

ח. רובין:

דבר שני: אני טוען שהקריטריון של דחיפות או לא דחיפות הוא קריטריון אובייקטיבי ולא פוליטי ואם זה קריטריון אובייקטיבי זה עובר לוועדת הפרושים וכזה צדק חבר הכנסת בר-רב-האי באומרו ששם יש ברורים לענין ולא ברורים פוליטיים. אם עונים על שאלת ~~ה~~ דחיפות מבחינה פוליטית זה צריך להגיע הנה. אבל, השאלה של דחיפות יכולה להיות רק שאלה אובייקטיבית. אם זו שאלה פוליטית, אני אגיד על כל דבר שמציעה מפ'ם שזה דחוף, ואם מפא"י תציע אותו הדבר, אגיד שזה לא דחוף. ומפא"י תעשה אותו הדבר. אם אני רואה את הענין כדחוף, לפי הערכתי, אני צריך לאסוף לי 9 חתימות והיושב-ראש והסגנים מקבלים או אינם מקבלים את הדחיפות. אם הם אינם מקבלים אותה, זה הולך לוועדת הפרושים לפי קריטריון אובייקטיבי. אם ענין הדחיפות הופך לענין פוליטי - אין זה נוח.

דבר שלישי: בקשר עם ההצעות השונות לאותו נושא. בענין זה אין כל מוצא. נניח בענין המעברות, - סיעתאאאא רוצה להעלות את הענין וגם הסיעה הדתית רוצה להעלות את ענין הכפיה הדתית במחנות - אבל שנינו מציגים את אותה בעיה מנקודת ראות הפוכה. האם אפשר לאחד שהי הצעות אלו? בענין זה ישנה רק ברירה אחת - 5 דקות לכל מציע. הכותרות אינן קובעות שום דבר. פעם אני נותן כותרת כדי לעקוץ את הממשלה ופעם אני מכניס כותרת פשוטה, כפי להפחיע את הממשלה. לוה אין כל פתרון באחד הצעות - הממשלה יכולה גם כן לענות על כל הצעה לחוד.

אשר לישיבה העשירית: אני הבינתי שיש ישיבה ז' ושורייך לדיון בעצם הענינים שהוכנסו לסדר-היום. הנה, למשל, ישנם שני סעיפים בסדר-היום, הדיון על הדו"ח על המהומות במחנות וענין חלוקת הניר, שלא מגיעים כלל לדון עליהם. לשם כך צריך לשרייך יום. על יבו להחליט על אחת משהי אפשרות: או אאאאא שהיום הזה משורייך להצעות לסדר היום, או שהוא משורייך לדיון בהצעות שהוכנסו לסדר-היום.

מ. בן-עמי: היום שנקבע לדיון על סצעות חברי הכנסת, צריך להיות מוקדש כולו לדיון על בעיות לסדר-היום, על העמדת ענינים לסדר-היום. בשעה שהענין מתקבל, הוא יהיה הענין העומד לסדר-היום. אינני יכול לקבל את הנחתו של חבר הכנסת בר-רב-האי שענין שנתגלגל ונתגלגל ולא הגיע חורו, מתבטל. אני רואה ענין רב כדי ונים להעמדת ענינים לסדר-היום. דיונים אלה מאפשרים לחברי הכנסת להיות יוזמים, זה גם מביא את הממשלה לידי טפול יותר יעיל של הענינים כדי למנוע דיונים אלה. אני משום כך איני רואה כל אפשרות לאחד, או להחליט מי ינמק יותר טוב.

אשר לדחיפות: אין צורך בכלל בערעורים. אם הנשיאות קובעת שאין הדבר דחוף - אין הענין דחוף. ענין החתימות לא יתן דבר, כי בסופו של דבר יחתמו. זה אינו יפה. אני מסתפק בהחלט בשקול דעתה של הנשיאות.

פ. אילנית: אשר להצעות דומות: העבודה הפללמנטרית בנויה על כך שיש לתת אפשרויות לחברי הכנסת להעיר על בעיות שהם חושבים אותן לדחופות, להציג את הענינים ולהעיר את תשומת לבו של הכנסת אליהם. הצורות לכך הן שתיים: שאילתה והצעה לסדר-היום. גם בקשר לשאילתה ההחלטה היא, עד כמה שהחברים זוכרים, שלחבר יש אפשרות לשאול שאלה נוספת את השר הנידון. הדבר הזה נהוג בפרלמנטים אחרים. ראיתי באנגליה שחבר אורח שנכנס מקבל את השאלות מודפסות. אינני רואה עכשו כל אפשרות לשלול מחבר להעלות ענין בלשונו הוא. אם חבר הכנסת כסה דואג לכך שהתשובה היא אחת לכל 5 ההצעות, ועדת הכנסת אאאאא אינה יכולה להגביל את השר מלענות 5 פעמים, או מ-5 שרים לענות. זהו ענינה של הממשלה לדאוג לכך שלא תשאר אחת נגד 5. היא יכולה להשאר 5 נגד 5.

פ. אילניה: בענין הדחיפות: אם החבר טוען שהענין דחוף
אני מחייבת שיהיו 10 חתימות. בדיוק כמו
בהצבעה שמית כך צריך להכדיל בין הצעה לדיון ובין הצעה לדיון דחוף.

אני מציעה לפנות לאינסטנציה של ועדת הפרושים,
לא משום שהיא יותר טובה, אלא כדי להקל על עבודת ועמ הכנסת לעשות את
עבודתה הרגילה. ענין עקרוני יביאו לוועדת הכנסת, אבל בדרך כלל יפנו
בערעורים לוועדת הפרושים.

היו"ר י. הררי:

אני שמח מאד שחבר הכנסת רובין קדם לי
ועורר את ענין השאלות. הממשלה קוצרת
את אשר ז"ל. היא אינה עונה לשאלות; היא מתכרת באופן שיטהי מהחלטות
ועדת הכנסת בחודש תמוז בקשר לשאלות. (י. שפרינצק - ההחלטות לאפורסמו).
הן נשלחו אליה והן פורסמו וזהו אחד הקוריוזים של הכנסת. אמרו לנו שהדבר
יקח 10 ימים עד שיכנס למסלול - עברו 10 ימים ומאז זה נחקבל. עברו 6/7
חודשים והמצב נעשה יותר גרוע. ביום שענין השאלות יוסדר לא נעמוד בפני
בעיה הצעות מיותרות. אנחנו עומדים בפני רבוי של הצעות לסדר-היום מפני
שענין השאלות אינו פועל.

לא צריך לשכות שהיתה פגרה וכמשך הפגרה
התאספו 25 ענינים - לא חמיד מהספיים 25 ענינים - וגם את אלה העברנו ביום
אחד. היינו יכולים למצוא פתרון לשאלה זו.

ביחס ליום העשירי. אין כל ספק שהחלטת
היתה שבהצעות לכל סדר-היום של הכנסת יש עדיפות גמורה לממשלה, כי היא
תוכל לנהל את עניניה אחרת. כדי לא לתת שליטה גמורה לממשלה וכדי לא לסתום
את פיות החברים קבענו ישיבה אחת מתוך 10 ששה יהיה פתוחן פה למציעים הצעות
לסדר-היום, והיה, אם באותו היום אין הצעות לסדר-היום - מותר הזמן משורייך
לויכוח. מה גורל אותם הדברים שהוצעו לסדר-היום? הם עומדים לסדר-היום
יחד עם כל הסעיפים, אבל יחד עם זה יש זכות עדיפות לממשלה, מפני שתארו לכם
לרגע שהיינו מקבלים את כל 25 ההצעות לסדר-היום שהוכנסו אהמול - האם היינו
דוחים לחדשיים את כל עניני הממשלה ודנים אך ורק בהצעות אלו? המשטר
הפרלמנטרי הוא כזה שאין מוצא אחר מאשר להשאיר את העדיפות לממשלה. צריך
להביא למצב כזה שהממשלה תכין שצריך לתת אפשרות גם לכנסת לדון בשאלה מסוימת,
ביחוד שהיא החליטה ברוב קולות, שהדבר הזה צריך לעמוד לדיון.

בענין החתימות: אני שולל לגמרי את כל
ענין החתימות. ממה נפשך? אם חבר כנסת יציע הצעה לסדר-היום, אין היא
דחופה באם תתקבל עוד 10 חתימות - חתימות שנאספו בלי כל שקול דעת, מפני
שכל אחד במזמון יתן את חתימתו בהרבה פחות שקול דעת מאשר מציע ההצעה
עצמו, כי כל אחד חושב; חזקה על חבר כנסת המציע הצעה שזה בסדר - זה בסדר.
חתימות אינן קריטריון ולכן אין לנו מוצא אחר, אלא לקבוע ועדה מיוחדת,
שהיא תקבע את דחיפות או אי-הדחיפות. הועדה הזאת תקבע ביום שהכנסת הזאת
נוצרה וזוהי "הנשיאות". למה לנו נשיאות? הנשיאות אין לה אומץ לב
לקחת על עצמה את המעמסה? בחרנו בין חברי הכנסת את 3 האנשים המצוינים
ביותר; חזקה על הנשיאות שהיא תדע. בדרך כלל שום דבר אינו דחוף, אלא
ביום העשירי, חוץ ממקרים שהנשיאות בדרך כלל תדע שזה דחוף. מתוך 25 הצעות,
יכול להיות שאין אף אחת דחופה ויכול להיות שישנה אחת דחופה והנשיאות
תבין ותביא אותה בהחלט או בסוף ישיבה. היא צריכה להביא אותה, ולדעתי
כלי כל זכות ערעור. במה ועדת הפרושים אצ עולה על הנשיאות? מדוע צריכים
להרכיב ועדה על ועדה? יש ועדה ששמה נשיאות, שצריכה בתכונתה להחליט אין
לנהל את הענינים האלה בבית. אינני מקבל בכלל את האפשרות שועדת הכנסת
היא מקום לאורור ענינים. אם חבר אחד יגיד שהנשיאות מועלת בתפקידה ביחס
לדחיפות והיה מקרה אחד, ושני ושלישי, יכול חבר הכנסת לבא ולהעמיד לדיון
מה הוא ענין הדחיפות, ובלי זכות ערעור לכרר את כל השאלה.

י. הררי:

ביחס להצעות לומות: אין דרך אחרת, כאשר יש הצעות דומות, ^(לפי) ~~באמצעות~~ שרק הצעה אחת תבוא. אין זה דיון לעצם העניין ועלינו להמנע בכל מחיר מדיון לעצם העניין. זוהי בקשה להעמיד לסדר היום דיון. בשעה שאני מצביע בעד הדיון או אי-דיון, איני קובע את עמדותי לעניין; אני רוצה להעמיד לדיון בקשה לדבר לעניין. אי-אפשר להגיד אני מצביע בעד הדיון על סמך הנמוקים של וחברת הכנסת אילנית, אבל לא של חבר הכנסת מזור. בשעה ששנים רוצים לדבר באותו עניין, קובע היושב-ראש. למעשה קרה דבר זה אחר-כך, כאשר גם חבר הכנסת ~~גוברין~~ וגם חבר הכנסת פורדר רצו לדבר בעניין מלש והיושב-ראש נתן לחבר הכנסת גוברין את רשות הדיבור ולא לחבר הכנסת פורדר. כך גם צריך לנהוג, כי לא יכול להיות ששמונה אנשים יזכרו על אותו עניין. עלינו למנוע אכסורד כזה שאחד יציע הצעה לסדר-היום על מצב המחנות בבקר, שני על המצב בצצהדים ושלישי על מצב בערב. השאלה היא להעמיד לסדר-היום או לא. (פ. אילנית: אותו הדבר גם בנוגע לשאלות. יש 5 שאלות על נושא דומה). השר, בשעה שיענה על שאלות דומה יגיד: אין לי מה להוסיף לתשובתי לשאלותה זו וזו. אין להשוות שאלות והצעה לסדר-היום.

נרשמו עוד לדבור חברי הועדה: צ. יהודה, י. כסה,

ד. בר-רכ-האי, א. צידלינג.

ברור, שעד לסיום הכרור בוועדת הכנסת לא תכנסנה לתוקפן

ההוראות הכלולות בפרק התקנון הדין בהצעות לסדר-היום.

הישיבה ננעלה בשעה 11:15